

SLOVENŠČINA 19. STOLETJA (1882)

(bere Matevž Treven

pod mentorstvom dr. Irene Orel)

Janez Cigler: *Sreča v nesreči ali popisovanje čudne zgodbe dveh dvojčkov. Podučenje starim in mladim, revnim in bogatim* (Ur. Ivan Tomšič. 1882)

UVOD.

Blizu mesta L...., v vasi, kjer je bila nekaj imenitna, daleč sloveča suknarija ali tovarna, kjer so lepo sukno tkali, in ga daleč po svetu razprodajali, živel je pred nekaj leti dober pošten pa tudi pobožen človek. Fran Svetín mu je bilo imé. Zgodaj so mu starši pomrli, in nikogar ni imel, da bi bil skrbel zanj. Gospodar suknarije ali tovarne ga je z dobrote pošiljal v šolo toliko, da se je Svetín navadil brati in pisati; potem je v suknariji delal, in se vseh suknarskih dél naučil. Poleg navadnega suknarskega dela je Svetín tudi vrt lahko obdeloval. Priden in prebrisane glave je bil Svetín. Po léti je ves dan vrt delal, a po noči v tovarni.

Ob vseh svojih opravilih Svetín nikoli ni opustil molitve, ampak pred vsakim delom in po vsakem delu je pokleknil in ponižno molil, zato mu je Bog dal srečo. V malo letih si je Svetín toliko prislužil in prihranil, da si je selišče kupil, hišo napravil in nekaj njiv prikupil. Gospodar suknarije ga je zato zeló čislal, in mu necega dnè dejal: „Frane! vseč mi je, da si takó priden; vidim, da si pomagaš. A najbolj vseč mi je, ko vidim, da se nikoli s hudobnimi tovariši ne družiš, da se le svojega dela držiš, rad moliš in v cerkev hodiš. Ako si volján, vzemi mojo kuharico Nežo za ženo, katera je tudi poštena in pobožna. Nima mnogo denarjev, a pridna je, in jaz jej bom tudi nekaj dal in pomagal.“

Svetín je v to hitro dovolil. Pokličejo Nežo, katera se je po svojih starših pisala Neža Trpinec, in jo vprašajo, ako bi bila voljna, s Franom se zaročiti. Neža je to tudi rada privolila, in v štirih tednih so naredili ženitovanje. K ženitovanji je prišel tudi gospodar suknarije s svojo gospó, da si je bil plemenitega rodú. Svetína so vsi radi imeli.

Vir: Janez Cigler: *Sreča v nesreči ali popisovanje čudne zgodbe dveh dvojčkov*. Ur. Ivan Tomšič. Ljubljana: Klein in Kovač (Eger), 1882 (Knjižnica slovenske mladine).
<<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-8PGFTTBL>

UVOD

Blizu mesta L., v vasi, kjer je bila nekdaj imenitna, daleč sloveča suknarija ali tovarna, kjer so žlahtno sukno tkali in ga daleč po svetu razprodajali, je pred nekaj leti živel dober, pošten pa tudi pobožen junak. Franc Svetin mu je bilo ime. Starši so mu zgodaj pomrli, torej ni imel nikogar, da bi bil zanj skrbel. Lastnik suknarije ga je iz dobrote v šolo pošiljal, toliko da se je Svetin brati in pisati navadil; potem je v suknariji delal in se vseh suknarskih del naučil. Zraven navadnega suknarskega dela je moral Svetin tudi vrt obdelovati. Svetin je bil priden in prebrisane glave. Poleti je ves dan vrt obdeloval, ponoči pa v suknariji delal.

Pri vseh svojih delih Svetin nikoli ni molitve opustil, ampak pred vsakim delom in po vsakem delu je pokleknil in ponižno molil; zato mu je Bog tudi srečo dal. V malo letih je Svetin toliko prislužil in privaroval, da si je selišče kupil, hišo naredil in nekaj njiv prikupil. Gospodar suknarije ga je zato zelo cenil, pa mu nekega dne reče: "France, vseč mi je, da si tako priden; vidim, da si pomagaš. Najbolj vseč pa mi je, ko vidim, da nikoli s hudobnimi tovariši ne potegneš, se le svojega dela držiš, rad moliš in v cerkev hodiš; ako si pri volji, vzemi mojo kuharico Nežo za ženo, ki je tudi poštena in pobožna. Nima veliko denarjev, pa je pridna in jaz ji bom tudi nekaj dal in pomagal."

Svetin je v to hitro dovolil. Pokličejo Nežo, ki se je po svojih starših pisala Neža Trpinc, in jo vprašajo, ali bi bila voljna poročiti se s Francetom. Neža je v to tudi rada dovolila in v štirih tednih so naredili ženitnino. K ženitovanju je prišel tudi gospodar suknarije s svojo gospo, dasi je bil žlahtnega rodu. Svetina so vsi radi imeli.

Vir: Sreča v nesreči ali popisovanje čudne zgodbe dveh dvojčkov – Wikivir (wikisource.org)